

derom i Motiverne til Lovforslaget, og jeg har heller ikke set fremsat nogen Begrundelse deraf under Forhandlingerne i Salen. Det er ikke noget stort Spørgsmaal; det er en Ændring i Nydernes Favør; men jeg savner en Begrundelse af, at denne Forandring er foretaget.

Dernæst skal jeg gøre en Bemærkning om § 3. Den bestemmer, at naar Nyderen opsiger Afgiften til Afløsning med kontant Betaling, kan Yderen kræve 2 Aars Henstand med Betalingen. Denne lange Frist er sat ind af Frygt for, at en alt for hurtig Afvikling af samtlige Arvefæsteafgifter skulde kunne bringe nogen Forstyrrelse paa Laanemarkedet, paavirke Laanemarkedet uheldigt. En saadan Frygt tvivler jeg om er grundet, thi de Penge, der her er Tale om, gaar jo ikke ud af Landet eller ud af Omsætningen; men jeg maa føje til, at jeg ved ganske vist ikke, hvor store Beløb der er opsagt. Er det hele opsagt, er det jo muligt, at det kan være rigtigt at træffe en Bestemmelse i den Retning. Jeg skal nu ikke indvende noget imod de 2 Aars Frist for fremtidige Opsigelser, da Yderen i Tiden mellem Opsigelsen og Betalingen skal svare $4\frac{1}{2}$ pCt. aarlig Rente af Afløsningssummen. Ja, der staar ganske vist kun, at der skal svares $4\frac{1}{2}$ pCt. Rente i denne Tid, der staar ikke aarlig; men jeg gaar dog ud fra, at dette er Mening. Men jeg har det at indvende imod Paragraffen, at den, saa vidt jeg kan læse den, ikke er tydeligt affattet. Den siger nemlig ogsaa noget andet, end at der skal svares $4\frac{1}{2}$ pCt. Rente af Summen i Tiden mellem Opsigelsen og Betalingen. Der staar nemlig midt i Paragraffen, at i Tidsrummet mellem Opsigelsen og Betalingen skal Yderen, hvis han vil benytte de 2 Aars Frist, udrede Afgiften, beregnet i Henhold til Reglerne i §§ 1 og 2, det vil sige den aarlige Afgift efter § 1 og Rekognitionen efter § 2, men der staar saa senere i Paragraffen, at i det samme Tidsrum skal Yderen svare $4\frac{1}{2}$ pCt. Rente af Afløsningssummen. Men disse to Betalingsregler giver forskelligt Facit. At udrede Afgiften efter Reglerne i § 1 vil sige at udrede den efter Gennemsnittet af Kapitelstaksten i de 24 Aar 1890—1913 med Udskydelse af de to laveste og de to højeste, og da Afløsningssummen findes ved at multiplicere den aarlige Afgift med 25, vil det, hvad ærede Medlemmer læt vil indse, kun blive 4 pCt. af Afløsningssummen; men senere i Paragraffen staar der, som jeg har oplyst, at den skal svares med $4\frac{1}{2}$ pCt. af Afløsningssummen. Men saadan at have to forskellige Bestemmelser,

der giver forskelligt Resultat, staaende i Paragraffen om, hvordan Afgiften skal udredes i dette Tidsrum, er ikke heldigt. Til nærmere Belysning af dette Forhold skal jeg nævne et Eksempel. Dersom en Mands Afgift efter § 1 er 400 Kr., bliver Afløsningssummen for denne Posts Vedkommende 10 000 Kr., men $4\frac{1}{2}$ pCt. Rente af 10 000 Kr. er 450 Kr. — og saa er der endda bortset fra Rekognitionen; det er tvivlsomt for mig, om denne i dette Tilfælde skal regnes med til Afløsningssummen eller ikke, om den ogsaa skal forrentes med $4\frac{1}{2}$ pCt. i nævnte Tidsrum eller ikke. Jeg synes derfor, at Paragraffen er uheldigt redigeret; men da man jo nok kan tænke sig, hvad Meningen skal være — jeg gaar i alt Fald ud fra, at Yderen i den Tid, her er Tale om, skal forrente Afløsningssummen med $4\frac{1}{2}$ pCt. aarlig —, saa skal jeg henstille, om det er nødvendigt at sende Lovforslaget tilbage til det andet Ting alene af den Grund, hvis der ikke ellers skulde findes Anledning til at sende Lovforslaget tilbage; thi i saa Fald mener jeg, Paragraffen bør omskrives.

Dernæst har jeg den Bemærkning at gøre til § 10, at jeg er betænkelig ved Bestemmelsen om, at Opsigelser, der har fundet Sted efter den gamle Lov, skal annulleres. Disse Opsigelser er foretagne efter en gyldig Lov, og Opsigerne har haft Ulejlighed og Udgift ved Opsigelsen; de har maaske til Dels disponeret over Afløsningssummen, og jeg er derfor noget betænkelig ved at være med til nu at annullere disse retslige Handlinger, dersom det ikke kan godtgøres ved Massen af Opsigelserne, at det er næsten nødvendigt at foretage noget i den Henseende. Jeg er saa meget mere betænkelig ved at annullere Opsigelserne, som jeg tvivler om, at det vil være i Afgiftsydernes Interesse, dersom da ikke det hele skal til Afløsning til 1. Januar 1919. Nu er Laanevilkaarene taalelige, og hvis der ikke skal bringes særlig Forstyrrelse paa Laanemarkedet, saa kan Yderen nu komme over det paa nogenlunde rimelige Vilkaar at faa Afløsningssummen betalt. Men hvorledes Laanevilkaarene er om to Aar, er der ingen, der ved. Der er dog ikke megen Grund til at tro, at de til den Tid skulde være lempeligere eller rimeligere for Yderen, end de er nu. Var jeg Arvefæsteyder, vilde jeg i alt Fald skynde mig at faa Afløsning foretaget hurtigst muligt. Jeg synes ogsaa, at der er den Grund til at lade de skete Opsigelser staa ved Magt, at det kan blive sent nok nu at faa Opsigelse foretaget til 1. Januar 1919 efter den nye